

Selmeci György

Nelly csodája

I.

Holtak mozgatják a füveket. Leheletük az áttetsző szél. És táncolnak a füvek. Íme, ott suhan Anya, ki felhőket olvasott és most nincs teste, nincs meg az a szárnalmas konstrukció... Miben hihetek én? Tízezer tükörben elragadta Apa arcát az Isten... Marad a borom... És hogy arcok tanúja vagyok... Skizofrén éjjeliőr, aki éjek mélységeiben kiabál, riogatja a Semmit... Nem jönnek rablók az éjszakából, semmi és senki nem háborítja a Birtokot. Semmi és senki nem háborítja a Birtokot. A Birtok: van. S a kusza krétarajz róla a táblán, egy világvégi, üres iskolában...

II.

Hova lennék Nelly nélkül? Minden nap lemerül poklomba, amelyben a sötét, hideg tenger mélyének szörnyei szaporodnak, cikkannak ide-oda, a Sátán tervrajzai szerint... Nelly őrzi testemet, Nelly varázsol, hogy gondolkodhassak: metafizikus üteg a Lét irtózatos csataterén, ahol Jézus szentjei gubbasztanak rémülten a lövészárkokban, ahol gázmaszkos hősök rohamozzák a Démon állásait, ahol a tét: az Isten és az Ember...

III.

Ekképpen lakik bennem Nelly, Gaia teste, aki kihordta és megszülte Barbarát és Berenikét, akinek munkája fenntartja lelkeket és fizikai lényemet... Nelly nekiállt virágokat gyártani papírból. Heteket dolgozott mosolyogva és fáradhatatlanul, hogy a menyegző vendégei örülhessenek, hogy szép legyen az éj, Barbara és Julien éje, a Szentség, a nyári csillagképek alatt... Istenem, minden percem térdre omlás e való varázslat rejtélyes oltára előtt, amelynek középpontjában lángolsz átölelve a holtakat, ahol megkönyörülsz és visszaszolgáltató az arcokat...

(Marin-Epagnier, 2006. július 14.)

Kertek mélyében bújva

Ahogy omlanak az agavék, a leanderek, mirtuszok, olajfák, fűgefák és pálmák a sejtett öböl felé, ahol a tenger szívütem az éjszakában, a hullámzás infrahangjait száz kilométerekre lévő laboratóriumok érzékelik, ver Gea szíve a Teremtés hatalmas éjszakájában, talán új népek, talán új héroszok pihennek sejtjeiben...

A Szerelem döbbsent alkonya ez. Október végi napok és estek, amikor szeretkezünk. Kertek mélyében bújva, Santa Maria de Llorell-ben, Nelly testének tüzeiben és befogadó, tiszta kegyelmében, mikor csillagokká szakad a Sötét, s a tengeren világló, nagy hajók járnak, majd tűnnek el a francia partok felé... Szeretjük egymást nap mint nap. Aztán az üde reggelek ébresztenek és az őszi Mediterráneum fényei, a kertek párái, az éltes olajfa szelíd táncú lombja, az étel reggel és a rejtélyes csoda, hogy: LÉTEZHETÜNK...

Mikor jön értünk a Cargo Noir? Raoul Dufy hajója, amely mint Noé bárkája, jövendő holtakkal teli és tárgyakkal, melyeket a Túlvilág piacára hurcol a kereskedelem... Már ládába teszik a virágokat, de mi tűzben égünk, testünk mágiája az úr: a kéj másodperceiben életre kel a Holtak Országá, kiadatnak az elzároltak és Apa és Anya orcája hátat fordít a dermedt tükörnek... Angyalok, lehajtott fejjel, kényszerükben, újra kezdik az Éneket...

Baba néz Holdat (esti fürdőzés Vals-ban)

Baba néz Holdat. Az anya hasában pihen. Magzat. Már kezdi alázatos munkáját: felépíteni egy világot... Este van, közelít az éjfél. Homályos alakok lebegnek a medencében, súlyos az Alpok monumentalitása Vals fürdői felett... És az égben megjelenik a telihold, mint Isten által vetett egyetlen aranypénz koldusok milliárdjainak... Barbara méhe áldott, új lelket fogadott be, kicsiny életet, aki tanú, testvérünk sorsunkban, sár és ragyogás között, megszentelt a szeretet által, a szeretet által, amellyel nyomorult értelmünk kísérel meg elérni az Urat, minden gyilkosságok magisztrátusát, a hivatalnokot, aki talán beleőrült saját könyvébe, az ákombákomokba és az olcsó illusztrációk égető poklába, melyben

hitt szerelmünk gépies pornográfia: újratermelni a Végítélet nyomorultjait... Baba néz Holdat. Éjszaka van. Az anya szemei ragyogó tükrök, felületükön csillagok nyugosznak, szikrázó szépség és csend, aztán a Hold hatalmas, néma korongja felgördül a fekete csúcsok fölé...

(Marin-Epagnier, 2007. március 7.)

Televény

Villon dámái, kik sírokon szeretkeztek, a tavasz barna szeleiben fogadták be a magvakat, s voltak eleven húsággya egy fajnak, mely tekintetét a rettentő Időre meresztette és nem akar változni, noha e dús börtön celláiban minden átváltozik, minden átváltozás, nappalaiban pedig arcokat ütlegelnek az angyalok, az Őr másfél voltos elemeivel üzemelő szellemek, geometrikus szárnyak tulajdonosai, hatékonyabb repülőgépek, mint az Easyjet Airbus-ainak változatai... Lassan a lány televény magába húzza Nellyt, mint egy lápon, mely felett éjszaka sötétlik csillagok gyémánt pontjai nélkül, mint egy fekete bársonyteremben, ahonnan elhurcolják tőlem őt és elvesztem mindörökre, mikor meszes csontjaim kizuhognak a húsból, vagy az ő lényét öli meg és veszi el az Isten... Még nyugodt vagyok. A Nő emlőinek bizonyossága vakít. Bátorít. És látom Barbarát, a lányomat másfél hónapos csecsemőjével, Lorian-al. A hódoltak arcát látom, amint imádnak, imádatuk tárgya a Szenny mögé képzelt aranyvilág, a Kegyelem végső menedéke: ahol van élelmed, ahol lehajthatod fejed, ahol a tévésorozatok gyilkosait kikapcsolták, ahol nem fenyeget torz erő, ahol elfogadnak és aranytömbbe vésik lelked iszonyatos jeleit... Lassan a nyári napkorong alázuhan, szerda óta hideg esők ömlenek a tájra. Nem tudom kibogozni történetemet. Ősztöneim mélyén ragyog Mária, a női test, ez az élő hordágy, amely Isten biztos kórházába toloncol, mely egykoron a Teremtő vágyainak vérző tárgya volt...

(Marin-Epagnier, 2007. augusztus 9.)

Deim Pál: Buja természet (Vass-gyűjtemény)